



Йордан Радичков
Черказката манастирска
свинарница

Всичко, разбира се, можеше да вземе много по-трагични размери, ако не бе енергичната намеса на човека с косилото. Но нека по-добре започнем от самото начало.

По това време на деня ковачът на село Черказки запасваше своята кожена престилка и започваше да изковава въздуха. Може би заради това в селото въздухът е винаги кристален, хубав и звънък. Зинка се подпираше на черницата и си бленуваше, заглеждана към планините. Нейното рошаво петле пляскаше с крила, за да привлече вниманието на кокошките от двора, но те го поглеждаха небрежно, защото бе още съвсем младо петле. Двете момчета с бивола бяха изкарвали добитъка на паша край Йончови ханове и чакаха да се издигне слънцето, за да се изкърпят в реката. Макар че никога не бе виждал крокодил, нито истински, нито на картинка, Генко направи един много хубав крокодил от парче восък и го тури в джоба си (той бе голям колкото яйце и също така кръгъл).

По това време на деня отвъд границите на България в един президентски дворец обсъждаха проблема за войната, докато бебето на президента смучеше сладко биберона си; художникът Пикасо рисуваше конни надбягвания на хиподрума; националният бразилски отбор по футбол тренираше финтови удари на игрището, надявайки се с тях да запази почетното място в световното първенство; поради кръглия характер на земята Съединените американски щати спяха; Международният съд в Хага след дълги спорове реши, че Румънската народна република принадлежи на престолонаследника; Фидел Кастро от Куба говореше по телевизията; космонавтът Герман Титов разказваше на журналисти впечатленията си от космоса; Хелеевата комета бродеше из бездните на всемира; тайнствени частици крадяха енергия от циклофазотрона в Дубна и озадачаваха академиците; Парижкият общински съвет решаваше въпроса за боядисването на Айфеловата кула; забулен в мъгли, британският остров съзряваше красивия залез на своето могъщество; прочутата фирма „Ролс Ройс“ преустановяваше производството на автомобили; забравен от всички, вулканът Попокатепетъл изгасваше.

Ето колко много бе заето човечеството по това време на деня както в България – нашето мило отечество, – така и извън нейните граници. То не знаеше, че съдбата му е застрашена. Впрочем не за първи път човечеството проявяваше лекомислие.

Но това знаеше само селянинът с косилото, след като изпусна стадото на свинете.

Когато Генко тури восъка в джоба си, го видя да тича с косилото през гората.

– Чичо! Чичо! – извика момчето. – Виж какво направих!

– Но какво е това? – учуди се онзи и започна да мърда челюстите си, сякаш дъвчеше.

– Крокодил – каза момчето.

Селянинът, който също не бе виждал крокодил, каза:

– Хубав е, само че зурлата му е малка!

– Ако я направя голяма, ще стане зъл – каза момчето и тури восъчната топка в джоба си.

– Така си е – каза селянинът. – По свинете зная това... А сега да тичаме, защото станаха страшни работи!

Той се спусна напред, хванал косилото като копие. Момчето се спусна подире му. То не знаеше какво се е случило, но колкото повече приближаваха манастира, толкова по-силно чуваше оттам писъци.

Селянинът знаеше много добре какви са тези писъци. Той разбра, че ще се случи нещастие още щом пусна на свобода свинете. Те бяха измършавели, гладни, настръхнали – прегазиха го и се втурнаха към манастира. Между тях имаше едри и гърбави мъжкари, които ревяха като лъвове, имаше тънки, с високи крака – те цигукаха остро, имаше и няколко късокраки и тромави, които грухтяха гръдно и заканително. Но въпреки различията в породите всички бяха единодушно свирепи и енергични.

Когато излязоха на пътя, момчето видя стадото сред облаци прах. Свинете нахлуха като кърджалии в двора, завзеха храма с лекота, защото не срещнаха никаква съпротива, и тутакси излетяха навън – в храма не намериха нищо за ядене. А в двора вече тичаха, развявайки бради, калугерите. Те ръкомахаха и викаха, надявайки се да изплашат прасетата, но животните се държаха храбро. Втурнаха се вкупом към готварницата, гъделичкани от нейния мирис. Там вече стоеше готвачът с голямата дървена лъжица. На момчето с крокодила се стори, че свинете няма да посмеят да пристъпят пред тази лъжица, огромна като боздуган.

Но то се излъга. Отчаянието е майка на храбростта, а свинете бяха повече от отчаяни – те бяха гладни. Само в един миг прекатуриха готвача, стъпкаха го и започнаха да обръщат казаните. Медните съдове кънтяха като камбаните на второто пришествие. Заедно с това се чу и ужасен писък: върху печката имаше горещи ястия и някои се бяха попарили. Онези, които се бяха домогнали до по-хладните яденета, тъпчеха стомасите си с приятно гърдене.

След като опустошиха готварницата, свинете излязоха на двора и започнаха да преобръщат всичко с ужасните си зурли. Все пак дотук

нещата не бяха така трагични. Но на тези езически мозъци им хрумна да влязат в избата. Там се пазеха хранителните продукти и вината на манастира.

Калугерите разбраха, че адът от Библията може да докосне земята. В двора се появи сам игуменът с Библията и кръста. Калугерите се отдръпнаха настрана настръхнали – те слушаха как побеснялото стадо разбива с трясък дъбовите бъчви.

– Отче! – извика селянинът на игумена. – Пази се!

Игуменът стоеше сам в манастирския двор със своето свято оръжие. Фигурата му издаваше смирение и кротост. Но свинете никак не бяха сантиментални. Когато излязоха от избата, отчаянието им бе сменено с вдъхновение. Техният рев напомняше рев на динозаври.

– Трябва да се извика военният гарнизон! – каза селянинът на калугерите. – Военният гарнизон с оръдията!

Той започна да вика от своето прикритие:

– Военният гарнизон! Военният гарнизон!

Но много по-силно от него ревеше водачът на стадото. Това бе един едър и настръхнал кокалест мъжкар. И ерихонската тръба би се изчервила пред рева на този мъжкар. Останалите следваха неотстъпно своя водач. Те видяха нещо черно да ръкомаха пред тях. С един замах на зурлата водачът повали това черно. Свинете изядоха Библията и разкъсаха расото, но го намериха много постно и се отказаха.

Когато калугерите притичаха, видяха, че игуменът още диша. Той бе успял да стигне жив до билото на своята голгота.

– Щом гарнизонът не ни чува, тогава ние ще се бием сами! – каза селянинът и започна отново да мърда челюстите си, сякаш дъвчеше.

Калугерите не бяха особено въодушевени от перспективата за една война с тези бесни свине... Тогава селянинът хвана здраво своето косило. По тялото му премина тръпка на патос. Той огледа стадото, което се клатушкеше подир своя водач. Момчето също гледаше и стадото му напомни пияници, които се клатушкат и пеят юнашки песни. То хич и не мислеше, че свинете са тръгнали да обявяват война някому. Пък и кой ли в този момент можеше да предвиди това – Парижкият общински съвет бе зает със своята проблема; Зинка, подпряна на черницата, си бленуваше; Пикаесо довършваше втория жокей на хиподрума; Съединените американски щати сънуваха. Пияните свине продължаваха своя марш, готови да разрушат всички прегради по пътя си – Айфеловата кула, черказката ковачница, САЩ. Но лекомисленото човечество не подозираще колко е застрашена неговата съдба.

Селянинът подозираше. Мисълта му работеше трескаво. Разбра, че не може да разчита на военния гарнизон в тези трагични минути. Той се хвърли напред към стадото, право срещу водача. Водачът бе много пиян, за да може да обработи с мозъка си намеренията на човека. Той дори не усети как косилото се заби в сърцето му. Свинете нададоха писъци. Вдъхновението бе отстъпило на страха. Те бяха останали сами, без водачество, и спасяваха кожата си с бягство. Момчето видя как тичаха чевръсто, въртейки свределите на своите опашки. Започна да подхвърля във въздуха восъчната си топка и да подскача весело на един крак. Но изпусна крокодила на земята и той се затъркаля презглава.

Човекът измъкна косилото и погледна пренебрежително трупа. Настръхналият мъжкар, пред който дори лъвове биха треперели, бе мъртъв.

Така едно мъртвопияно прасе заплати със себе си свинщината на останалите мъртвопияни прасета.

Съдбата на човечеството възстанови отново своето равновесие. Разбира се, всичко можеше да вземе много по-трагични размери, ако не бе енергичната намеса на селянина. Но това може да бъде разбрано много по-добре, ако се започне отново от онова време на деня, когато ковачът на село Черказки запасваше своята кожена престилка и започваше да изковава въздуха, когато художникът Пикасо отиваше на хиподрума, когато националният бразилски отбор по футбол...

КРАЙ

© 1965 Йордан Радичков

Разпознаване и редакция: Mandog, 2008

Публикация

Йордан Радичков. Свирепо настроение
Разкази. Второ издание

Редактор: Марта Владова
Художник: Петър Добрев
Технически редактор: Ронка Кръстанова
Коректор: Станка Митрополитска

Издателски № 8716. Печатни коли 6,50. Формат 84/108/32
ISBN 954-445-022-x

Издателство „Христо Ботев“, София
Предпечатна подготовка: МИС – ИПК „Родина“
Печат: ДФ Полиграфически комбинат, София

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8232>]